

ראשית הגז פרק אחד עשר חולין קלח.

עין משפט נר מצוה

א [מיי] פ"ח מהל' כלי
הקדש הל' ב':
ב [מיי] פ"י מהל' כבורים
הל' טו ט"ז פ"י י"ד פ"י
גלג ט"ף י"ג:
מג ג ד מ"י פ"ג מה'
מתנות עניים הל' יח:

לענין רש"י

למושייל [למיושייל].
פקעת (של חוט).
פלטריי [פלטריי].
כובע לָבָד.

מוסף רש"י

הפשת מרובה לא
הפשת. כל מקום שזמנא
שני דריס, אחד מוסף
מיובה ואחד מוסף מועט,
טוב לך לתפוס את המועט,
שפילוי היה לך לתפוס
את המרובה ותפוס את
המועט תפסותך תפוסה,
שם בכלל המרובה המועט,
אבל אם תפוס המרובה
והיה לך לתפוס המועט
תפסותך תפסותך תפוסה
בית [מיובה י"ד]. ד"ס
לקשות מוסף את המועט
[ע"כ ד"ה]. הפשת מועט
תפשת. ד"ה מקשה לך
תפוס את המרובה אינו
חולק על דבריך אלא
מוסיף, דבכלל מרובה
איכא מועט (שם). אבנטו
של כהן גדול לא
הוא אבנטו של כהן
הדיוט. שאין האבנטים
שונים במשנה
האבנט של כ"ג ואת האבנט
שם משור מבלת ואגנת,
למדנו שהוא של כלאים,
דשם כיתום ותכלת עמלא,
ואבנט הבגדים לא פירש
המכור ממה היו [יחא ו'
ובע"ז שם (כ"ג). שהדיוט
של כהן אבנטו של כהן הדיוט, דשל
הדיוט של השנה כל כלאים
(שם (שם)). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כלומר
שניהם של כלאים (שם)
א) שאין חילוק בחבטיותיהם
(שם (כ"ג)). א: אבנטו של
כ"ג כיוון הכפורים שהוא
הדיוט של כהן אבנטו של
הדיוט כל ימות השנה
ואין כלאים כנגדי כהן
הדיוט (שם (שם)). אמר
לו. לטוב, מכור לי
כ"ג והיו בהן מתנות.
הקדישה ונתתן לכהן.
נתתן לכהן לכהן (לע"ד)
ק"ל). נתן הלוקח קיפה
לכהן דמסתמא מתנות לא
וזין ליה [ב"ק קס"ו]. ואין
מנכה לו מן הדמים.
אין המוכר מנכה לו ללוקח
מן הדמים, שהרי היה
במשקל. הלוקח שהמתנות שם
זה לא מנכה לו הקיפה
(לע"ד ק"ל). לקח ממנו
במשקל. הלוקח כן וכן
ואקל לו הקיפה (שם).
נתתן לכהן. נתתן לו
לוקח לכהן, שהרי הגז
אכלו זכרין להשיב (שם).
ומנכה לו מן הדמים.
הטוב ינכה לו מן הדמים
על כרחו, שמנכה לו דבר
שאינו שלו (שם).
הדיוט ע"ד ראשית הגז

השנה דכי כתיב כללית גבי פרשת בגדי כהונה צכהן גדול הוא דכתיב אבל צכהן הדיוט כולו של צוף א"כ לא משכחת למר באבנטו של הדיוט ואמאי משערת ראשית הגז באבנטו הא לא שוין צה אהרן ובניו שהלמר אינו ראוי לשירות הדיוט: **שם אבנטו**. אע"ג דאין למר צשירות הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי משום הוא ובניו הכי קאמר דברים הראויין לאבנטו שהרי אבנטו נהוגת צו ובניו: **א** מנכה לו שחופות כו'. הא לוקיימנאט עלה טובה קמ"ל דלע"ג ששייר לעצמו מן הטוב יקנה מן הלוקח ממין הרעות אחד מששים וימן לו: **ג** וזכר ראשונה. ראשונה היה מוכר לאחר גימיה מיד קודם שזיקף חמש גזין: **חייב**. צראשית הגז דגו לאתך אמר רחמנא (ה) והא איכא דבשעת גיזה כל אחת היתה שלו: **ב** **בעידנא דקא מלי שיעורא**. דחמש לאן שעל ידי גיזה החמישית הוא מתחייב בצרבעה ראשונות וההיא שעתא לא הוו מלאן שלו: **ט** הלוקח לאנו של עובד כוכבים. אפילו עד שלל גזוה והוא פטור הלוקח דלאו לאנו הוא: **ה** **לאנו לגוו**. שמנכה לו (ה) גוף מלאן זה קנה לו הגוף עד שגזו: **חייב**. דלאך קרינא ציה: **כל הדא ודאא צטר גיזה נפק מרשוסיה**. וקמתי חייב אלמא צטר שעת גיזה דכל חדא אזלינן: **כל שלשים יום**. לאו דוקא אלא סיהו כל הגופים קטוין לו עד תשלוס כל הבגדים: **צטר מוכר אזלינן**. למיטב אכולהו: **קלחי אילן**. אילנות עצמן לקח עם פירותיהן. להכי נקט לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא שדה לזן וגדלו צה שנים או שלשה אילנות ומכרן: **נוסף**. לוקח פאה מכל אילן ואילן כדכתיב (דברים טז) **כל תפאר חתריך ואין אחד מהם פטור את חצירו והאילן ואילן השדה שלו שאם הימה שדה שלו היה נותן מאחד על כולן: אימתי בזמן שלא שייך בעל השדה**. שום אילן צשה לעצמו: **אבל שייך**. אחד לעצמו רמיא כולה חייבו עליה ונותן פאה צקרקע צורעים לעניים ופטור את כל האילנות. אלמא היכא דאיכא שיעורא כולה חייבוה רמיא עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר צפאה ידיה אילנות של אחרים: **והוא ספספילי צעל הצים לקצור**. הזרעים קודם מכירת האילנות דמההיא שעתא מייחייב צפאה ופאה ידיה דההיא שעתא חייב למפטר כולה שדה ומיהו כי לא שייך מידי אסתלק מדין פירות אילנות **א** ואין פאה זרעים פוטרתן וכי שייך דלכתי שייך צפירות אילנות לא נפק מחייבא קמנא והוה ליה כדמעיקרא: **ובקציר**. משמע מתחלת קצירה: **לא מייחייב צבוליה עדריה**. דלא כתיב צבוצאס אלא **ג** **לאנכס לאחר שנקרא** **ג** **לאן: אלא אמר רבא**. טעמא דמתני משום דאין אדם ראשי להפקיע ממנו מיד מלוה ולמכור גזיו כדי שיהא **ג** של אחד ואין של אחר לפוטרו דלא קרינא ציה **ג** לאך אלא כי קא מוזבין לא קמוצין מתנות דכהן הילכך כי שייך מידי איכא למימר מדלא פריש מוכר ללוקח חוץ ממתנותיו של כהן ודאי הכל מנכה לו ושייר אצלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא וכי

ופרכינן ותני **תנא מנה בן ארבעים**. והא מנה ופרס דרב הוא מנה ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבין עליה דאמרי כל שהן ופירש רב למילתייהו דכל שהן היינו צין כולן מנה ופרס: **חמס חדשה**. של עור שלא גמר תפירתה ושייר צה סדק: **אע"פ שמקבלה רמונים**. שאין צסדק כמוליא רמון: **טורה**. שלא נגמרה מלאכתה: **פרה**. ונגמרה מלאכתה ותל עליה שם כלי ואח"כ נקרעה כמוליא רמון טורה אבל מקבלת רמונים טמאה דלא פקע שם כלי מינה עד שמינקב כמוליא רמון כשיעור כל כלי צעלי חמים ששיעורן כרמונים (ט): **פקעיות של שסי**. שיעור קריעת כלי לטהר כמוליא פקעיות של שסי שזה הוא תשמישתה של חמת ואין דרך להשתמש צה פירות וסחם פקעיות של שסי גדולים עשר סלעים משקלם ארבעה למנה: **פקעיות**. למושייל: **ל**. **סנא**. הא דקמתי מתניתין חמס סלעים מלוזין לא שיהא על ישראל מוטל לזבנו אלא אשיעורא קפיד ליתבי ציה צהכרע שכתילבזן שיהא צו חמס סלעים ופטורות כל גזים: **חמס קרא לעמוד לשרה**. צטר ראשית הגז כתיב כי צו צטר ה' מכל צטטיך לעמוד לשרה: **מאי ניסו אבנטו**. שהוא קטן צבצבדי כהונה וקיס להו לרצנן שיכול לעשות מחמס סלעים אמר שהרי אין כולו זמר אלא כלאים הוא: **פספס מרובה לא תפספס**. כתיבתא צבורת כהנים (ה) גבי צצה (ויקרא טו) ימים רבים ימים שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים עשרה אמרת כל ששמעו מרובה ושמעו מועט תפסת מרובה לא תפסת תפסת מועט תפסת הואיל ולא פירש לך אחיה מהן יש לך לתפוס הראשון צמשמע שאם לא תפוס אלא המרובה אינו משייך להיכן אתה ממעטו לזה המועט והלא אף הוא צמשמע כשתאמר אינה צצה צפחות מעשרה אינו אומר לך והלא אף שלשה צמשמע וכשתאמר בשלשה ואינו משייך (ה) אינו אלא עשרה אתה אומר לי אף השלשה צמשמע. וגבי שירות נמי תאמר אבנטו ואינו משייך ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף האבנטו בכלל שירות ומיהינן אתה ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא כבדי מעיל אינו משייך והלא אבנטו ראוי לשירות וקרא שירות הוא כתיב: **ואימא כיפה של אמר**. שהיא מועטת מאבנטו ואף היא בכלל שירות כדכתיב (שמות כה) על פתיל תכלת ומכלת עמרף הוא: **כיפה**. כובע קטן פלטריי: **ושמה אוסו**. ציץ: **אמר קרא**. גבי שירות דראשית הגז: **הוא ובניו**. ואין אינו צכהן גדול ציום הכפורים שהוא צון כדכתיב (ויקרא טו) וצאבנט צד יתגור: **לא וכו** **אבנטו של כהן הדיוט**. של כל השנה דהא הוא הואי של כלאים כדכתיב (שמות לו) ואת האבנטו שם משור תכלת וגו' וכי כתיב אבנטו דכלאים צין צכהן גדול צין צכהן הדיוט דכל משכחת שוין אהרן ובניו באבנטו של זמר כגון של שאר ימות השנה: **אלא למ"ד**. אבנטו של כהן גדול ציום הכפורים כשר הוא צהדיוט כל

(א) [צ"ל והמלא],
(ב) [תוספתא צ"מ דלסל,
פ"ו ה"ב והציאו ה"ר"ש
פ"ו דבלת מ"א], (ג) [לעיל
ק"ל], (ד) [נגינה ח' ו"ג],
(ה) [הכ"מ ר"ש פ"י מהל'
כלי המקדש תמה שהשיט
הרמב"ם דבר ה"ו], (ו) [יומא
י. יב. ס"ג. תמיד כ"ו],
(ז) [פאה פ"ג מ"ה], (ח) [לעיל
ק"ל]. ק"ל. צ"ק. קטו,
(ט) [בלת פ"ו מ"א],
(י) [מזרע מכלתא חז"ס
פרשה ה'], (י"א) [הז הדבור
שיך למתני דלעיל ר"מ,
ל] [לעיל ק"ו:], (י"ב) [דברים
י"ח:], (י"ג) [צ"ל הלוקח ג'ו],
(י"ד) [צ"ל ג'ו האן והק"ר
כי ין העמיק ה"ק],
(ט) [צ"ל דאך],

תורה אור השלם

1. פי בו דק"ר ?
א"ל"ך מכל שבטיך
לעמד לשרת בשם ה'
הוא וקניו כל הקימים:
דברים י"ח ה'
2. ושמנת אתו על פתיל
תכלת וקחה על המצובת
אל מול פני המצובת
שמות כ"ו ה'
3. ובקצרבם את קציר
ארצכם לא תכלה פאת
שדך לקצר ולקט קצירך
לא תלקט: ויקרא ט ט

גזין הש"ס

רש"י ד"ה והוא שהתחיל
וכי ואין פאה היעים
ופורתה. ע"י צפ"ח צמס
חיים צרמנים פ"ג הל' יח
מהל' מתנות עניים:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פספס וכו'
ואינו משייך או אינו:

שיטה מקובצת

א) דתנן המוכר קלחי אילן.
צ"ב ע"י פ"ג דפאה רש"י
בהר"ש ד"ל: